

Balla Lajos-Laci felszólalása

Nem kértem volna szót, mivel a délelőtt folyamán nem voltam itt, ha volt tanárom, Szloboda tanár úr nem provokál ki. Ezt komolyan mondom.

Én annak a pártnak vagyok a tagja, amelyet tanár úr a reformkommunisták és neoliberaisok által vezetett pártnak tart. Annak a pártnak, amit az elnök úr és az én kezdeményezésemre alakítottunk. (bekiabálás... Erre válasz: Elnézést, vitatkozhatok velem, de nincs igazad, mert te azt sem tudod, hogy Hódi Sándor úrral mit csináltunk, és én erről nem tehetek).

Na, nem az a lényeg. Én csak ezért mondtam, hogy én nem akarok senkit sem megítélni, örülnék ha a tanár úr rám is azt mondaná, hogy reformkommunista és neoliberais vagyok, azért, mert pont azok, akik neoliberaisak, énrám azt mondják, hogy szélsőjobboldali vagyok. Tehát, hála Istennek, mind a kettő vagyok egyszerre. Ennyit a tanár úrnak reflexióként.

És most még ennél is durvább leszek. Nagyon sajnálom, hogy nem lehettem itt délelőtt, és nagyon sajnálom azt, hogy most nem tudok Padén lenni, mert egy olyan emberről van megemlékezés, aki amellet, hogy barátom volt, és nemcsak az enyém, egy olyan ember, akinek itt lenne a helye, mert ő bizony sok mindenben utat tudna mutatni.

Miért mondtam ezt? Pontosan azért, mert előttem van a meghívó szövege, és a meghívó szövegén azt írja, hogy Széchenyi István Stratégiakutató és Fejlesztési Intézet. Adná a jó Isten, hogy előbb-utóbb az lenne.

Miért mondtam ezt is? Ezt is meg fogom magyarázni. Ez a társaság nem lesz Stratégiakutató és Fejlesztési Intézet, ha nem tud beilleszkedni az általunk közösen megálmodott intézményrendszerünkbe, a saját intézményrendszerünkbe, a magyar intézményrendszerbe. Abban a pillanatban le fog zúlleni, és nyugati példájú pótcselekvést végző emberek csoportjává fog átalakulni. Beszélhetünk mi itt szépeket, tervezgethetünk, ha képtelenek vagyunk beilleszkedni egy általunk elképzelt és létrehozott intézményrendszerbe, gyakorlati haszna mindannak, amit itt teszünk, nem lesz. Gyakorlati haszon nélkül, lehet, hogy durván hangzik, haszonról beszélek, igen haszonról, de az elképzeléseinket valóra kellene váltani.

Az a legnagyobb probléma, hogy mi szeretünk egymás mellett elbeszélgetni. Nem véletlenül hoztam ki magammal ezt a százvalahány oldal szöveget. Ugyanaz van benne, amit eddig hallottam, amióta itt vagyok három óra óta. Csak nem itt történt a beszélgetés róla, hanem Szegeden, és a tanácskozást úgy hívták, hogy a Délvidéki magyarság jövőképe, és az első összejövetel 2002. április 20-án volt. A második összejövetel meg tegnap. Nem tudunk egymásról, hogy mit csinálunk. És ha nem tudunk egymásról, hogy mit csinálunk, elbeszélünk egymás mellett, egymást vádoljuk, egymás vádolásnak meg az a végeredménye, hogy gyűlölködéssé fajul a dolog.

Miért mondtam most ezt? Azért mert az előző felszólaló olyan megoldásokat javasol, amelyről mindenki beszél. Mindenki beszél, és semmi sem történik.

És a nemzeti közösségünk, most én nem beszélek kisebbségről, beszéljen kisebbségről, aki úgy érzi magát, én nem fogom úgy érezni, tehát a nemzeti közösségek fönmaradását csakis akkor látom biztosítottnak, ha mint polgár, a nemzeti közösség tagja ki tudom harcolni, ha szükséges, szemtelenséggel, lobbizással és így tovább, mindazon alkotmány vagy törvények által előírányzott jogokat és szabadságokat, amelyet egy adott államnak kötelessége teljesíteni. És csak utána beszélek arról, hogy mi az, amit az anyaország vagy önnön hozzáállásunk segítségével még hozzá tudunk adni.

S ezért nem tudom elfogadni a siránkozást, még akkor sem, ha a siránkozás után beszélek még egy két szót a jövőképről is.

(Technikai okok miatt a hozzászólások további része sajnós nem lett hangszalagra rögzítve.)